

[Kirsten Jacobsen]

overhovedet ikke er i stand til at fremkomme med nogen som helst saglige argumenter imod dette forslag. Grunden er, at det har man ikke haft tid til, og man havde i øvrigt ikke drømt om, at en ansvarlig boligminister ville gennemføre et forslag med så vidtrækkende konsekvenser på så kort tid.

Når man ser på forslaget, kan man meget nemt være enig i – det er jeg egentlig også – den hensigt, der ligger i det, nemlig at vi skal spare noget energi, og det kan vi bedst gøre ved at isolere vore boliger. Det tror jeg faktisk hele folketinget er enig i. Men dér, hvor uenigheden opstår, det er, når man på grund af stædighed med et lille bitte, bitte, bitte, spinkelt flertal vil tyrannisere resten af folketinget og vedtage noget, som man godt selv ved, når man griber lidt dybt i barmen, er teknisk uigennemarbejdet. Man har i boligministeriet så mange dårlige erfaringer med vedtagne love. Jeg har oven i købet engang været med til at stemme for én af dem, nemlig brandsikringsloven, hvor jeg sagde: den tekniske udformning er så dårlig, at vi er nødt til at ændre den. Vi så det allergrelleste eksempel, da vi lavede det sidste boligforlig. Da måtte boligreguleringsloven laves om 4 gange, inden den skulle træde i kraft, fordi den var teknisk dårligt udformet. Senere har vi lavet brandsikringsloven med samme resultat, og nu kommer boligministeren så med dette forslag.

Boligministeren plejer, i hvert fald når han er uden for folketingsalen, at være et meget ærligt menneske, der siger: ja, men det er også rigtigt, vi ved godt, at det er noget møg, men vi må begynde et sted, og derfor må vi tage dette her møg, og så må vi rette det til hen ad vejen. Men eftersom dette forslag først skal have virkelige konsekvenser fra 1985, havde det været mere prisværdigt af boligministeren og forligspartierne at have givet det en ordentlig og saglig udvalgsbehandling.

Jeg kunne have meget stor lyst til simpelt hen at begære forhandlingerne afbrudt og forslaget sendt tilbage til udvalget. Jeg ville også sagligt gøre det, hvis det var sådan, at boligministeren ville give mig et tilsagn om, at det betød, at forslaget fik en ordentlig og reel behandling, og at boligudvalget ikke bare blev indkaldt 5 minutter, efter at mødet var afbrudt her i salen, og så gav forligspartierne en eller anden redegørelse, hvad katten

man nu havde fundet ud af, og så var det slut med det løb.

Jeg vil stille det direkte spørgsmål til boligministeren: hvis man begærer forhandlingerne afbrudt – det kan man ifølge forretningsordenen, så formanden behøver ikke at slå op, jeg kan oven i købet citere paragrafen. . . .

**Formanden:**

Det kan jeg også.

**Kirsten Jacobsen (FP):**

. . . vil boligministeren så respektere dette og lade dette forslag få den ordentlige, reelle, dybtgående udvalgsbehandling, det fortjener? Eller vil boligministeren benytte sit flertal – så spinkelt det måtte være med de 4 forligspartier, for det er jo til syvende og sidst dem, der kommer til at stå op og stemme for dette lovforslag og tage ansvaret for det – i boligudvalget til bare at sige: vel, nu har vi holdt møde i 5 minutter, så er det godt med det? Så skal jeg hverken spille boligministerens, ministeriets, embedsmændenes eller vores egen tid på det, for så tjener det ikke noget formål. Men hvis boligministeren vil give tilsagn om, at en afbrydelse af forhandlingerne, hvor forslaget bliver sendt tilbage til boligudvalget, vil give et ordentligt udvalgsarbejde, så vil jeg gerne gøre det, men det kræver altså et tilsagn fra boligministeren om, at det ikke bliver et udvalgmøde af 5 minutters varighed, for så tjener det ikke noget formål.

Dette forslag er faktisk så vigtigt, at boligministeren burde give det tilsagn – om vi så skulle bruge hele sommeren til behandlingen – for boligministeren burde føle samme ansvar, som visse andre gør, i hvert fald tekniske ansvar, for, at det, der kommer fra dette ting, i hvert fald, uanset den politiske uenighed, der måtte være, er teknisk dueligt. Det skal ikke være så teknisk udueligt, at man er nødt til at ændre væsentlige dele af forslaget 3 eller 4 eller 5 gange, inden det overhovedet træder i kraft.

Må jeg sige til hr. Dræbye: jeg er egentlig lidt ked af, at jeg har stået her med vrede øjne og kigget ned på boligministeren, for jeg ved godt, at dette slet ikke er boligministerens forslag, det er nemlig hr. Dræbyes forslag. Så den dér – nu skal jeg se, om jeg